צוואות השבטים — צוואת בנימין הבן השנים עשר ליעקב ובן רחל

העתקת דברי בנימן אשר צוה לבניו בהיותו בן־חמש ועשרים ומאה שנה:

וינשק להם ויאמר אליהם כאשר נולד יצחק לאברהם לזקוניו ככה נולדתי גם־אני ליעקב:

ויהי כאשר מתה רחל אמי בעת לדתה אותי ולא היה לי חלב ואינק שדי בלהה אמתה:

ורחל היתה אחרי לדתה את־יוסף עקרה שתים עשרה שנה ותתפלל אל־יי ותצם ותהר ותלד אותי:

כי אהב יעקב אבי את־רחל מאד ויתפלל אשר יראה ממנה שני בנים:

ועל־כן קראו את־שמי בנימן לאמר בן־ימים:

ויהי כאשר באתי מצרימה אל־יוסף ויכירני אחי ויאמר אלי מה־אמרו לאבי אחרי אשר מכרוני:

ואמר לו את־כתנתך טבלו בדם וישלחוה ויאמרו הכר־נא הכתנת בנך היא:

ויאמר לו יוסף אכן אחי גנב גנבוני סוחרי כנען בחזקה:

ויהי כאשר הלכו לדרכם ויסתירו את־כתנתי כמו חיה רעה פגעה בי ותטרפני:

וככה מכרוני רעיהם לישמעאלים והמה לא דברו כזב באמרם כזאת:

כי בקש יוסף להסתיר ממני את־מעשי אחינו ויקרא לאחיו ויאמר אליהם:

אל־תגידו לאבינו את־אשר עשיתם לי ואמרו לו כאשר ספרתי אנכי לבנימן:

וגם מחשבותיכם בלבכם תהיינה כאלה ולא יגעו הדברים האלה עד־לב אבי:

ועתה בני אהבו גם־אתם את־יי אלהי השמים והארץ ושמרו מצותיו ולכו בדרכי יוסף האיש הטוב והקדוש:

ומחשבותיכם תהיינה לטובה כאשר ידעתם גם־אותי כי כל־איש אשר מחשבותיו נכחות יראה הכל ישר לפניו:

יראו את־יי ואהבו את־רעיכם ואם־יבקשו רוחות בליעל להציק לכם בכל־צרה רעה לא ימשלו בכם כאשר לא משלו גם ביוסף אחי:

מה־רבו האנשים אשר בקשו את־נפשו ויי הגן עליו כי כל־ירא יי ואוהב רעהו לא יכהו רוח בליעל כי יי מגן לו:

וגם־מזמת אנשים וחיות לא תוכל למשל־בו כי יי בעזרו עקב האהבה אשר אהב את־רעהו:

ויוסף בקש מאבינו כי יתפלל אל־יי בעד אחיו למען לא יחשב יי להם לעון את אשר עשו לו רע:

וככה קרא יעקב הבן יקיר לי יוסף נצחת את־רחמי יעקב אביך:

ויחבק־לו וינשק־לו כשעתים:

אתם ראיתם בני את־אחרית האיש הטוב יוסף לכו במחשבה טובה בדרכי רחמיו למען תשאו גם־אתם זרי תהלה:

כי איש טוב לא תחשכנה עיניו כי ירחם על־כל ואם חטאים הם:

ואם גם־הם יחרשו עליו רעה עושה טוב ינצח רע כי אלהים מגן לו ואת־צדיקים כנפשו יאהב:

וכי יתפאר לא יתחר בו איש וכי יעשר לא יקנא בו גבור כי יהי ישבחהו את־צנוע יאהב על־דל ירחם על־חולה יחוס ואת־יי יהלל:

לירא יי מגן הוא לאוהב אלהים יעזר למתעב עליון יוכיח וישיבהו מדרכו ואשר חסד רוח טוב שפוך עליו אותו יאהב כנפשו:

ועל־כן בני אם מחשבותיכם תהיינה טובות גם־מרעים ישלימו לכם והוללים יבושו מפניכם וישובו לטוב ואנשי־בצע לא רק ישובו מתאותם כי גם־נתן יתנו את־חילם לאשר בצרה:

ואם־תעשו טוב גם־הרוחות הטמאים ינוסו מפניכם וחית השדה תירא מכם:

כי המקום אשר בו יכבד איש מעשים טובים ועל־דעתו יגיה אור גם־החשך ינוס משם:

כי אם־עזות יענה איש לאיש קדוש והתנחם כי יחונן צדיק את־המגדף ויחריש:

ואם יבגד איש בצדיק והתפלל בעדו הצדיק כי אם גם־לרגע קט ידכא עוד מעט ישגא זהרו ויופיע כאשר היה גם־יוסף אחי:

יצר האיש הטוב לא נתן ביד רוח־חטא־בליעל כי מלאך השלום ינהל נפשו:

ולא יביט בתאוה על־כל־דבר משחת ולא יצבר־הון בחמדתו:

לא יתפנק בתענוגים את־קרובו לא יעציב בטנו לא ימלא מאכלי תאוה ולא ישא ולא יתור אחרי עיניו כי יי חלקו:

לא כבוד אנשים וקלונם יטו את־היצר הטוב וערמה וכזב וריב ודבה לא ידע כי יי ישכן־בו ויאיר את־נפשו ויחדהו בכל בכל־עת:

ולא תהיינה ליצר הטוב שתי לשונות ברכה וקללה בוז וכבוד עצב ושמחה שקט ורגז שפת־חנף ואמת עני ועשר כי אם דעה אחת לו בכל זכה וטהורה:

לא שמע לו ושמע ומראה ומראה כי כל־אשר יעשה או ידבר או יראה ידע כי יי יראה לנפשו:

והוא את־דעתו יטהר למען אשר לא יאשימהו אלהים ואנשים וכן גם־כל־מעשי בליעל שניים הם ותם אין בהם:

ועל־כן הנני מצוכם בני נוסו מפני רעת בליעל כי חרב הוא נותן לכל־השומעים אליו:

והחרב היא אם שבע רעות לראשונה תהר הדעת מבליעל ותלד הרעה הראשונה דם השניה בהלה השלישית תוגה הרביעית גלות החמישית מחסור הששית רעש השביעית חרבן:

ועל־כן נקם אלהים מקין שבע נקמות כי בכל־מאה שנה הביא יי עליו מכה אחת:

ובהיותו בן־מאתים שנה החל להענות ובתשע מאות שנה נשמד בימי המבול על־דבר הבל אחיו הצדיק בשבע רעות נשפט קין ולמך בשבעים ושבע:

כי בענש הזה ידינו לעולמי־עד כל הדומים לקין בקנאת אחים ובשנאתם:

ואתם בני נוסו מפני הרשע והקנאה ושנאת אחים ודבקו בטוב ובאהבה:

כי כל־אשר לו לב טהור באהבה לא יביט אל־אשה לזנות עמה כי אין שמץ רע בלבבו כי רוח יי נחה עליו:

כי כאשר לא תטנף השמש ואם־גם־על־צואה וטיט זרחה ויבשה שניהם והסירה את־ריחם הרע כן גם־לב טהור אם גם ברפש אדמות יתהלך יטהר והוא לא יטנף:

ואחזה והנה גם־מעשים לא־טובים יהיו בכם כאשר דבר חנוך הצדיק כי זנות סדום תזנו ונשמדתם כמעט ותחדשו את־הוללותכם עם־הנשים ומלכות יי לא תשכן ביניכם כי חיש מהר יסירנה:

ואולם מקדש יי בחלקכם יהי וגדול יהיה כבוד הבית האחרון מן־הראשון ונקבצו שמה שנים עשר השבטים וכל־הגוים עד־אשר ישלח עליו את־ישועתו ויבא וישקיף עליכם:

ויהי כאשר היה יוסף במצרים ואחמד לראות את־צלמו ואת־דמות פניו:

ועל־ידי תפלת יעקב אבי ראיתיו ביום בהקיץ בכל־צלמו כאשר היה:

ויהי כאשר דבר להם כאלה ויאמר אליהם דעו לכם בני כי הנני מת:

ואתם גמלו אמת איש את־קרובו ושמרו את־חקות יי ואת־מצותיו:

כי את־אלה אנכי מוריש לכם תחת כל־נחלה וגם־אתם תנחילו אלה לבניכם נחלת עולמים כי כן עשו אברהם יצחק ויעקב:

כי את־כל־אלה נתנו לנו נחלה לאמר שמרו את־מצות יי עד־אשר יגלה יי ישועתו לכל־הגוים:

ואז תראו את־חנוך ואת־נח ואת־שם ואת־אברהם ואת־יצחק ואת־יעקב עומדים לימינו בשמחה:

ואז נקום גם־אנחנו איש על־שבטו ונשתחוה למלך השמים:

וכל־בני־איש יקיצו אלה לכבוד ואלה לחרפות:

ואתם בני אם תתהלכו בקדשה במצות יי עוד תשכנו אתי לבטח וכל־ישראל יקבץ אל־יי:

ולא עוד יקראו לי זאב טורף עקב חמסכם כי אם־עובד יי מחלק טרף לעושי טוב:

ובאחרית הימים יקום מזרעי ידיד יי שומע בקולו ועושה רצונו והוא יאיר בדעת חדשה את־כל־הגוים והוא באור הדעת על־ישראל יופיע בישועה:

ויהי כאשר כלה את־דבריו ויאמר הנני מצוה אתכם בני העלו את־עצמותי ממצרים וקברוני בחברון אצל אבותי:

וימת בנימן בשיבה טובה בן־חמש ועשרים ומאה שנה:

וישימו אותו בארון:

ובאחת ותשעים שנה לבוא בני ישראל מצרימה ויעלו הם ואחיהם את־עצמות אבותיהם חרש במלחמת כנען ויקברו אותם בחברון לרגלי אבותיהם:

והמה שבו מארץ כנען וישבו במצרים עד־יום עלותם מארץ מצרים: